

Múlt, jelen, jövő

2016. március 14.

„A királyoknak bajonettjük van, a népeknek meg forradalmuk, hogy engedményeket nyerjenek.” – mondta gróf Batthyány Lajos. És milyen igaza van...

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mielőtt nekifogtam volna a mai beszédem megírásához átnéztem a korábbi éveket. Szinte bármelyiket el lehetett volna ma is mondani, hiszen az aktualitásukból nem igazán veszítettek azóta sem.

1848. elején a forradalom szele – később vihara – sodort végig Európán. Mintha az embereknek elege lett volna az elnyomó rendszerekből, függetlenül attól, hogy hívták azokat.

A látvány olyan lehetett, mintha valaki beugrott volna a Dunába a Lánchíd tetejéről. A víz csendes és nyugodt, majd hirtelen gyors hullámok hada lepi el a felszínét.

Megjegyzem, a jelenet látható a Kecskemét által megrendelt 2017-es Vizes VB filmjében is, amiért nettó 55 millió Forintot ki is fizettünk. Hogy milyen haszonnal, majd kiderül.

De kanyarodjunk vissza 168 évet.

Petőfiék megfogalmazták a 12 pontot, melyet így kezdték:

„Mit kíván a magyar nemzet.

Legyen béke, szabadság és egyetértés.”

Eszmék, melyeket nem csak ők tartottak fontosnak, hanem Hazánk fiai 1956-ban és 1989-ben is. De ne menjünk ennyire vissza az időben: számunkra is nagyon fontosak.

Március 15-e meghatározó eseménye Hazánk történelmének.

Fontos pillére a múltunknak, melyre mindig is büszkén kell és fogunk is emlékezni. Hiszen a múltunk alapján is élünk a jelenben, és hozunk meg döntéseket a jövőnkre vonatkozóan.

Ismerjük azt a mondást, hogy „Vedd el egy nép múltját és azt teszel vele amit akarsz.” Ennek mintha ma is tanúi lennénk: úgy csúrik-csavarják a kormány közeli médiumok, szak- és megmondó emberek a szavakat, történelmi eseményeket, ahogy nekik és elképzeléseik megvalósításához az szükséges.

De van egy rossz hírem a regnáló hatalom számára... Hiába az ámítás és a propaganda, átlátunk a szitán!

A csendes vízfelszín alatt egyre nagyobb a morajlás, egyre többen zúgolódnak! A hatalom megpróbálja ezeket elkülöníteni egymástól, azon dolgozik, hogy a különböző társadalmi csoportok inkább egymásnak feszüljenek, nem pedig a hatalomnak.

Emlékeztetném őket Petőfi örökérvényű szavaira: „Habár felül a gálya, alul a víznek árja, azért a víz az úr!”

Látjuk, hogy rengeteg dolog van a vízfelszín felett is, melyek okot adnának arra, hogy a forradalom akár ma is kitörjön. De Hazánk fiai és lányai egyelőre várnak. Bízunk például a csend erejében is. Emlékeznek a pedagógusok tüntetésére? A végén az a pár perc néma csend megmutatta: nem törni-zúzni, nem rombolni akarnak a ma tüntetői, forradalmárai. A jövőnkért küzdenek és állnak ki velünk közösen!

A hatalom pedig ne osszon meg senkit, ne bélyegezzon meg azért, mert esetleg nem úgy látok, látunk valamit, ahogy ők.

Kosztolányi Dezső azt mondta:

„Az a tény, hogy anyanyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkozom, írok, életem legnagyobb eseménye, melyhez nincs fogható. (...) Mélyen bennem van, a vérem csöppjeiben, idegeim dúcában, metafizikai rejtélyként.”

És ez az érzés benne él minden honfitársunk szívében politikai, vallási és etnikai hovatartozástól függetlenül.

Vizsont nem értünk sok minden másban egyet. Mire is gondolok? Lássunk két nagy rendszert: az oktatást és az egészségügyet.

Tiszta szívből örülök például annak, hogy Kecskemétből is egyetemi város lesz. Hiszen ezáltal fejlődik a Hírös város, még vonzóbbá válhatunk majd az ide érkezők számára.

De ott van a tarnazsadányi általános iskola mosdója, ahová még az ellenségemet sem küldeném.

Vagy ott a tanárok előtt a lehetőség a nemzetgazdaság fellendítésére: ha írni akarnak a táblára, vegyenek krétát.

Vagy ha fáznak a diákokkal együtt, akkor fizessék ki a szolgáltatók felé a KLIK tartozását.

Emlékeznek a Bányai Gimnázium kálváriájára? Nem vagy szimpatikus a hatalomnak? Akkor ne is legyél iskolaigazgató! Itt viszont a helyi közösség megállásra kényszerítette a hatalmat. Példátlan összefogással megteremtették a demokratikus választás lehetőségét a hatalom gőgjével szemben.

És most hasonló dologra készülnek a pedagógusok holnap Budapesten – csak országos szinten.

És az egészségügy?

Vitathatatlan, vannak fejlesztések. Átadásra kerülnek új épületszárnyak, új műszereket vásárolnak. Ugyanakkor máshová lassan a betegnek kell vinni a gyógyszert, a vérnyomásmérőbe az elemet, stb.

Megfizetett ápolókról és orvosokról sem lehet nagyon beszélni. Hiszen ha így lenne, nem mennének tömegesen tőlünk nyugatabbra.

A magánpraxist pedig nem engedheti meg magának mindenki. A közmunkáért kapott jövedelem vajmi kevés lenne rá.

És ha már jövedelem, essék pár szó a pénzről is.

A márciusi ifjak által megfogalmazott 12 pontból a 9-ik így hangzott: „Nemzeti Bank”.

A Nemzeti Bank nem a kormányé, nem a jegybank elnöké, hanem a nemzeté. Közös munkánk és erőfeszítésünk eredménye az a pénz, ami ott van. Nem a bank sikeres működéséből adódó extraprofit, amivel azt tesz, amit akar.

Petőfi, Széchenyi és Kossuth is fogná a fejét, ha megtudná: a Nemzeti Bank által összegründolt alapítványokba áthelyezett mintegy 250 milliárd Forint elvesztette közvagyon jellegét. Így nem tartoznak be- és elszámolással a pénzzel kapcsolatban. Felélik a nemzet jövőjét? Nem volna ildomos lépés. Bár bízunk abban, hogy a köztársasági elnök és az Alkotmány Bíróság ezt meg fogja akadályozni...

Kisebb mértékű a maga 800 millió Forintjával, de itt van nekünk a KSE ügye is. Ugye nem felejtették el?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sok különbség, eltérő nézőpont. Ugyanakkor kellenek nemzeti minimumok, közös pontok egy nemzet számára. A politikai elit segítségével szükségünk van már végre a kiegyezésre. Nem csak más országokkal, hanem saját magunkkal és egymással is. Egy életünk és egy Hazánk van.

Nekünk itt a jelenben tennünk kell azért közösen, hogy a gyermekeink számára élhető, élhetőbb jövőt teremtsünk. Azt hiszem ez volt a célja az 1848-'49-es forradalom és szabadságharc hőseinek is, akikre ma itt emlékezünk.

Kossuth Lajos szavaival zárnám gondolataimat:

„A haza örök, s nem csak az iránt tartozunk kötelességgel, amely van, hanem az iránt is, amely lehet, s lesz.”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!